

805895

30 коп.

ІЛЮСТРОВАНІЙ
СІЧОВИЙ
СЬПІВАНИК

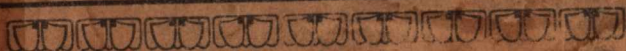

Галицька Накладня
ЯКОВА ГРЕНШТАЙНА
в Коломиї.

З друкарні А. В. Кисілевського і Ски в Коломиї.

Фінал

90-0099

805 895

ФРВ

о Трильовский
ол до Ради Державної
ь „Січій“.

Прикарпатський національний університет
імені Василя Стефаника
код 02125266
НАУКОВА БІБЛІОТЕКА

Інв. №

805 895

НБ ПНУС

805895

У самостійні Січи єднаймося Брати!

Межи славянськими народами віддавна і є з'організовані гімнастичні товариства. У Чехів, Поляків, Хорватів та Словінців зуться такі товариства „Соколами“, у Болгарів: „Юнаками“, у Сербів: „Душан сильний“.

У всіх Славян, де є „Соколи“, там вони є товариствами сьвіцькими і поступовими і боряться з клерикалізмом. У Чехах і на Моравах попи з лютости на „Соколів“ закладають свої попівські товариства „Орли“. Та за то у Поляків є „Соколи“ прямо попівськими прислужниками і ніяка сокільська парада не обійдеся у Поляків без попів. На жаль і рускі Соколи пішли тою дорогою, так що властиво служать до укріплення сили і впливів попівства. Дуже сумно, що є у нас сьвіцькі люди, здавалобся навіть поступові, що не хотять сего бачити і попираючи Соколів — здаєся таки більше з лїнivosti думки — попирають тим самим попівство. Послїдними часами став особливо по-

сол Др. Льонгін Цегельський агітувати за тим, щоби Січи получити з Соколами. Але якаж би се мала бути злука? Очевидно така, щоби і до Січий допустити попів так, що через се Січи стратилиби той поступовий характер, який мають доси. Всі же поступові люди повинні рішучо оперти ся на цю небезпечній акції Дра Цегельского.

Последними часами взяли ся наші Соколи на чисто єзуїтський спосіб. Отже закладають вони Січи сокільські, то є, позістаючи під надзором львівського Сокола. Очевидна річ, що і тут розходить ся головню о се, щоби допустити в такий підступний спосіб до тих Січий попів. Бо у наших народовців, у тих ріжних Соколів, у тих „народних“ комітетів, у тої „Свободи“ і „Народного Слова“ ось яка головна патріотична засада:

Без попиці анї до полиці!

Для тої високої ціли вони готові подоптати ідеали Шевченка і Драгоманова, бо у них ласка Шептицького — се найбільше щастє, яке правдивірний Рутенець може осягнути.

Січова організація і начальна єї управа „Головний Комітет Січовий“ старали ся все дружно відносити ся до руских Соколів. Та коли Соколи так по єзуїтски беруть ся підкопувати січову організацію і цілком явно стають орудієм в руках клерикалів, то тепер для кожного поступового Русина може бути лиш така одинока тактика:

Далеко від Соколів, проч з сокільськими Січами!

В маліюваню польских Соколів ідуть наші рускі Соколи аж так далеко, що навіть вручене

нового прапора Сокільского не може відбути ся без попівської паради.

Ми поновно остерігаємо Січи перед подібного рода малпованем Поляків. Ми вже бачили досить, куда то руска інтелігенція зайшла малпуючи всіляку польську фанаберію. Най вже бодай наші селяни будуть вільні від такого малпованя і не дадуть себе провадити як вівці в єзуїтску кошару, куда вже віддавна польских селян завела польска інтелігенція і польскі попи. Єсли отже кому захоче ся мати якого сьвятця на хоругві, то най малює его на церковній „фані“ а не на січовім прапорі. Най поставить ту фану у церкву, то ще єму паламар за се і сьвічку пхне у руки. А на січових прапорах мають бути наші народні борці і герої та наш січовий знак, наша ясна січова зоря, що отсе вже дванайцятий рік веде наші Січи наперед у борбі з неправдою і темнстою!

В гору прапор!

* * *
(на ноту: Забудь же доноу на нього).

Високо стяг наш піднесім,
Прапор наш малиновий,
Ставаймо в гурт усі при нім
До бою все готові.

Хто хоче щастя, свободи,
У кого орлі крила,
До нас у Січ, до нас в ряди,
У злуці міць і сила.

Як скріпне тіло й дух зросте,
Могутною Січ стане,

Колишна слава оживе,
 Рабства піврємо кайдани.
 Сини катованих батьків,
 Під стяги Січовії!
 Не зломлять з'єднаних борців
 Ворожих сил затії.

У карних кадрах наша рать
 Готова що хвилини
 Бороти ся, жите віддять
 Для щастя України.

І шасте те добудем ми
 Роками трудів, бою,
 Щоб наших нащадків сини
 Втішились свободою.

Віра Лебедова.

Наш меч і клич.

(На ноту: „Де зюда в семействі“.)

У Січи! У Січи
 Єднаймоь, Брати!
 Лиш в них красшу долю
 Ми зможем знайти . . .
 За правду і волю,
 За красшю долю
 Віддаймо жите . . .

Наука і праця —
 Се наші мечі!
 А правда і воля —
 Се наші кличі!

А в правді, в науці,
 А січовій злуці
 Побіда буде!

Любомір Селяньський.

Коломия 8. І. 1910.

Ту пісню треба сьпівати на початку всяких зборів і вправ та на комерсах.

Засьпіваймо пісні!

На ноту: „Прогуляєм сю ніч“.

1.

Засьпіваймо пісні, Товариші мої!
 Заховаймо журбу на самім серця дні . . .
 Засьпіваймо пісні, Товариші мої!
 На журбу ворогам, на радість Вітчині. (2 рази).

2.

Скиньмо смуток з душі, любі Товариші!
 Засьпіваймо пісні на розраду собі.
 Засьпіваймо пісні (2)

3.

Та згадаймо давну нашу бувальщину,
 Наших славних борців за рідню Вітчину.
 Засьпіваймо пісні (2)

4.

Гей згадаймо борців, лицарских козаків,
 Що поклали жите за свободу братів.
 Засьпіваймо пісні (2)

5.

Най же пісні пливуть, най гріють нашу грудь!
 Всьо нам взяли враги, пісні лиш не возьмуть.
 Засьпіваймо пісні (2)

6.

Най лунає наш сьпів і про тих кобзарів,
 Що будули зі сну України синів.
 Засьпіваймо пісні (2)

7.

Помянім Тараса, Генія-кобзаря,
 Що неволю терпів за свій люд від царя.
 Засьпіваймо пісні (2)

8.

Та згадаймо ще тут і весь робочий люд,
 Пошануймо его піт кровавий і труд!
 Засьпіваймо пісні (2)

9.

Слава чесним борцям! Ганьба лютим катам!
 Що пють кров їх і піт, а не знимуть кайдан...
 Засьпіваймо пісні (2)

10.

Ми-ж єднаймось усі, діти одной сімї!
 А буде сила в нас, побідимо в борбі...
 Засьпіваймо пісні (2)

11.

А як вже побідим, засьпіваєм наш гимн:
 „Ще не вмерла!“ — а враг щезне тоді мов дим..
 Ще не вмерла Україна і сила і воля,
 Ще нам братя молодії усміхнеться доля... і т. д.
Любомір Селяньский.

Дмитро Макогон.

Січові пісні.

1.

(На ноту: Який то вітер шумно грає.)
 Яке то сонце засіяло
 Й додало нам життєвних сил?
 Яке то військо в нас повстало,

Мов запорожці із могил?
 Наша Січ, славна Січ на весь світ,
 Вона донька є Запорожа!
 Там у ній гуртував ся від літ
 Народу красний цвіт,
 Нас не поборе міць ворожа,
 За нами весь народ стоїть.

Козацький дух у нас панує,
 Пливе у нас козацька кров,
 Душу завзяте нам гартує
 І до України любов.
 Наша Січ, славна Січ і т. д.

Наш клич то єдність і просвіта
 І свідомість відвічних мук,
 Не щезне наше горе з світа,
 Як не доложим своїх рук.
 Наша Січ, славна Січ і т. д.

Ми знаємо свої всі сили,
 Нас не лякає лютий бій!
 Боротись мемо до могили
 І визволимо нарід свій.
 Наша Січ, славна Січ і т. д.

Прийде пора, народний кате,
 Добро загарбане відлаш . . .
 Не знає наша Січ прохати!
 Хто проти Січи, — воріг наш.
 Наша Січ, славна Січ і т. д.

2.

(На ноту: Не пора, не пора, не пора.)
 Гей у Січ, гей у Січ, гей у Січ
 Приступаймо старі й молоді.

Най шезає недоля народная пріч,
Як той камінь у бистрій воді.

Гей у Січ, гей у Січ, гей у Січ!
Хто бажає позбутись біди,
Хто зазнав вже нещастя і злиднів безліч,
На пораду до Січи іди.

Гей у Січ, гей у Січ, гей у Січ!
Там завзяте сталить нашу грудь.
Як лиш хочеш прогнати безпросвітну ніч,
Рідний брате, січовиком будь.

Гей у Січ, гей у Січ, гей у Січ!
Хто Україні хоче служити
І утерти слезу з темних народніх віч,
Під прапор січовий най спішить.

3.

(На ноту: Де згода в семействі).

Гей хлопці-молодці ступаймо у Січ,
Січовиком бути, — найкращая річ!
Там всі козацькі діти,
До жерела просвіти,
До Січи йдуть гуртом.

Батьки Запорожці боролись як льви,
Лиш за Україну терпіли вони.
Підемо їх слідами!
Боротись з ворогами,
Се наш могучий клич.

Січ наша до бою з катами іде,
За правду, за волю й на муки піде!
Умерти в лютім бою

За народную долю, —
Для нас найбільша честь.

4.

(На ноту: Чом, чом, чом, дівчино, знов)

Стань, стань, стань дівчино ти
І хвилику хоч одну (2) поговори.

Проч, проч, проч іди, щезай
Тобі не пара я (2), ти теє знай.

Чом, чом, чом, та не збреши!
Тобі не пара я, (2) правду скажи.

Знай, знай, знай, шобись привик,
Мій чоловік буде (2) лиш січовик.

5.

(На ноту: Ой ходила дівчинонька беріжком).

Ой ходила дівчинонька беріжком, (2)
Підганяла козаченька батіжком. (2)

Ой, чим-же я, моя мила, завинив, (2)
Що я тебе, красна зірко, прогнівив? (2)

А де ти, мій козаченьку, пробував, (2)
Як у Січи красні пісні хор співав? (2)

Де ти блукав, козаченьку, похвались, (2)
Як у Січи ми читали часопись? (2)

Вже не зроблю сего, мила, Боже крий! (2)
Як не прийду раз до Січи, — тоді вбий. (2)

Гимн руских хлопів радикалів.

Написав Іван Франко.

Який то вітер шумно грас
Від Сяну, Прута до Карпат?
Яке то диво визирає
Із тих нужденних хлопских хат?

Гей-же враз, гейже враз гукнемо
Аби й сліпії нас пізнали:
„Ми є ті, що вас всіх кормимо, —
За всіх вас терпимо, —
Ми рускі хлопи радикали,
Що звергли темноти ярмо!“
Ми ті, що гнули ся як лози,
Були покірні як вівця,
Котрим неволя кров і сльози
Ще не доїхали кінця.
Гей-же враз і т. д.

Ми ті оферми, ті рекрути,
Гарматне мясо на війну,
Ті, що їх кривди й голод лютий
Жене за море в чужину.
Гей-же враз і т. д.

Ми ті, котрим заперті двері,
Запертий до свободи шлях,
Ми маєм права на папері,
А обовязки на плечах.
Гей-же враз і т. д.

Та вже не довго тої муки!
Нам час не дати ся на глум:
Здіймуть ся дружні хлопські руки
І просвітліє хлопский ум!
Гей-же враз і т. д.

Пяте загальне свято січове в Станіславові:
Похід заходить на майдан, свята.

Ми хочем вчитись, поступати,
Бо кривда є сестрою тьми;
Для себе хочем працювати
І бути люди між людьми!
Гей-же враз і т. д.

А всіх, що явно або тайно
Нам ладять пута ярем
Всіх дармоїдів радикально
Ми з свого краю виμηтем!
Гей-же враз і т. д.

Наш народний гімн.

Ще не вмерла Україна,
Ні слава, ні воля,
Ще нам, братя молодії,
Усміхнеться доля.

Згинуть наші вороженьки,
Як роса на сонці, —
Запануєм і ми братя
В нашій сторонці.

Душу тіло ми положим
За нашу свободу
І покажем, що ми братя
З козацького роду.

Та як станем разом, братя,
Від Сяну до Дону,
В своїм краю панувати
Не дамо нікому.

Чорне море ще всміхнеться,
Дніпро ще зрадіє,
Ще над Галич, Буковину
Доленька наспіє.
Душу тіло . . .

Сильна воля, праця щира
Ще свого докаже,
В Україні ще ся волі
Пісонька розляже.

За Карпати відобеться,
Згомонить степами,
України слава стане
Поміж народами.
Душу тіло . . .

З наших предків кожу дерли,
На паль їх вбивали,
А*таки нас не пожерли
Вороги зухвалі.

Плила кровця, червонила
Степи і могили —
Наші груди запалила
Огнем волі й сили.
Душу тіло . . .

Що козацтву не удалось —
Те нам довершити,
Ворогів десь тільки взялось —
Треба їх провчити!

Рідний краю, Україно,
Благослови діти,
Йдем за тебе, за єдину
Боротись, терпіти.
Душу тіло

Не пора! . . .

Не пора, не пора, не пора
Москалеви й Ляхови служить:
Довершилась України кривда стара, —
Нам пора для України жить.

Не пора, не пора, не пора
 За невігласків лить свою кров,
 І любити царя, що наш люд обдира, —
 Для України наша любов.

Не пора, не пора, не пора
 В рідну хату вносити роздор!
 Най пропаде незгоди проклята мара!
 Під України єднаймося прапор!

Бо пора се велика єсть:
 У завзятій, важній боротьбі
 Ми поляжем, щоб волю і славу і честь,
 Рідний краю, здобути тобі!

Іван Франко.

Розвивай ся, ти високий дубе...

Написав Іван Франко.

(На звісну ноту).

Розвивай ся, ти високий дубе,
 Весна красна буде!
 Розпадуть ся пута віковії,
 Прокинуть ся люди.

Розпадуть ся пута віковії,
 Тяжкії кайдани,
 Непобіджена злими ворогами
 Україна встане.

Встане славна мати Україна,
 Щаслива і вільна,
 Від Кубані аж до Сяна річки
 Одна нероздільна.

Приватний національний університет
 імені Василя Стефаника
 код 02125266
НАУКОВА БІБЛІОТЕКА
 805 895 ІКР

ІНВ. №

Ей, кий сяди, як мушко, царя ж не віз
 Са му Пруту до Кар пат, а кетмо мило биди
 рає із твиродних хлопів лан із
 тих киродних хлопів лан, сїя жє вїд сїя жє вїд
 на сїя жє вїд сїя жє вїд сїя жє вїд сїя жє вїд
 ти що вєс вєс кор ми рєдє вїд сїя жє вїд сїя жє вїд
 руськє хлопє ра дє ка ми, із вїд сїя жє вїд сїя жє вїд
 вєр шє вєр шє вєр шє вєр шє вєр шє вєр шє вєр шє вєр шє

Ноти до „Гимн руських хлопів радикалів“.

Щезнуть межі, що помежували
Чужі між собою,
Згорне мати до себе всі діти
Теплою рукою.

„Діти-ж мої, діти нещасливі,
Блудні сиротята,
Годі-ж бо вам в сусід на услужі
Свій вік коротати!

Піднімайтесь на сьвяте діло,
На щирю дружбу,
Та щоби ви чесно послужили
Для матери службу.

„Чи ще-ж то ви мало наслужились
Москві і Ляхови?
Чи ще-ж то ви мало наточились
Братерської крові?

„Пора діти, пора поглядіти
Для власної хати,
Щоб газдою не слугою
Перед сьвітом стати!“

Розвивай ся ти високий дубе,
Весна красна буде!
Гей вставаймо, єднаймо ся,
Українські люди!

Єднаймо ся, братаймо ся
В товариство чесне,
Най братерством, щирими трудами
Вкраїна воскресне!

* * *
Довкола глухо, довкола сумно
і край коханий як чорне трумно,
як чорне трумно, що в ньому
[воля —
трудна мертвецьки народня
[доля...
Чи в вік заснули і край і люди?
Чи вже прокиду зі сну не буде?

Ой буде, буде! Дивіть — зірниця
встає за моря огнялиця —
огнялиця, в сльозах купалась,
в пожарах грілась, кровію впивалась...
Дивіть, як нічку розбила темну,
вкрасила сяйвом Русь під'яремну!

Вкрасила сяйвом і знай говорє:
Здійми ся, серце народу хоре,
зі сну розпуки ти підніми ся,
вином надії на бій скріпи ся!
Ще хвильку... болі і жертви й рани —
а там — побіди днина настане.

С. Яричевський.

Взяв би я бандуру

Взяв би я бандуру, настроїв, заграв,
 Щоби голос пісні до небес лунав.
 Ривами водами понад лугів цвіт
 Гей летіла-б пісня у далекий сьвіт.
 Линула би пісня, мрій моїх дитя,
 Між зневіру внесла новий ключ життя.
 До борби кріпила за добро, красу,
 За бездольний нарід, за справу сьвяту.
 Линула би пісня, гей той сьвіт вишень,
 Солодка як мрія, палка як огонь.
 А де-б не торкнулась крайчиком крилець,
 Там спливала-б радість до сумних сердець.

Марш Січовий.

Музична партитура маршу «Січовий марш». Вона складається з трьох рядків нот на п'ятилінійній системі. Під першим рядком є підпис «Січ на горі», під другим — «Січ на горі», а під третім — «Січ на горі». Під останнім рядком є підпис «Січ на горі».

Гей! там на горі Січовий марш
 Гей! малиновий стяг наше
 Гей! малиновий — наше славне товариство
 Гей! машерує — раз, два, три!
 Гей! на переді Кошовий,
 як той орел степовий
 як той орел — наше славне товариство і т. д.

Гуцульська

Гей! а по Заду обавул,
 » твердий хлопець, як той мур,
 » а по боках четарі
 » то сторожі огнєві,
 » отамане батьку наш,
 » веди, батьку, вперед нас
 » не зальє нас вражий вал,
 » бо з нас кождий радикал
 » молод хлопча позір май,
 » та до Січи приставай
 » наша Січа дорога,
 » як та мати, всім одна
 » повій вітре з синих гір,
 » на прапор наш, на топір — і т. д.
 » повій вітре зі степів,
 » дай нам силу козаків
 » дай нам силу й відвагу
 » Україні на славу.

Гуцульська пісня

(На ноту пісні «Гей там на горі»)
 Написав СІЧОВИЙ БАТЬКО.

Гей, Чорна Гора зраділа
 » як «Січ» славну, узрїла,
 Гей, як «Січ» славну — Наше славне товариство
 » машерує раз, два, три
 Гей, і Черемош звеселїв,
 » як почув козацький сьвіт,
 Гей, і той Гуцул не той слав,
 » як червону ленту вбрав,
 Гей, Гуцул коня сїдлає,
 » на гуцулку моргав

Гей, ти гуцулко, зазулько
„ йди до „Січи“ голубко.
Гей, бо „Січ“ славна встанова,
„ нашої слави обнова.

Гей, чи ти Гуцул загорів,
„ полонини заподів?
Гей, чи ти Гуцул не здоров,
„ що в годованці пішов?

Гей, ще ти Гуцул не здурів,
„ щоб боятись паничів.
Гей, ти Гуцуле — стороже,
„ кинь любаску, небоже.

Гей, пильнуй жінки і хати,
„ та учи ся читати.

Гей, кинь горівку палену,
„ тай пий воду студену
Гей, тай горячий пий чайок,
„ щоб був добрий голосок.

Гей, Гуцул чести стережи,
„ рук нікому не лижи,
Гей, та нікому не кланяйся,
„ та до „Січи“ пригортайся!

Гей, радикалом кріпким будь,
„ батьків слави не забудь!
Гей, з „чорнов хмаров“ поборись
„ чорноризцям не корись.

Гей, та заграйте в трембіту,
„ пустіть голос по світу
Гей, пустіть голос горами,
„ що і Гуцул з долами!

Гей, щоби світ до того звик,
„ що і Гуцул Січовик!

Гей славний Довбуш, пробудись!
„ на Гуцулів подивись!

Гей, ти Довбуше, ватажку,
„ дай нам силу юначку!
Гей, дай нам ясний твій топір,
„ щоб він волю вніс до гір.

Гей, та не бити-рубати,
„ та до купи скликати!

Січова пісня.

(Сьпіваєть ся на ноту: „Ой сніг плющить і мороз тріщить“).

Гей Січ іде,
Красен мак цвите!
Кому прикре наше діло, —
Нам воно сьвяте.

Гей Січ іде,
Топірцями брень!
Кому люба чорна пітьма,
А нам ясний день!

Гей Січ іде,
Мов пчола гуде . . .
Разом руки, разом серця,
І гаразд буде.

Гей Січ іде,
Підківками брязь!
В нашій хаті наша воля,
А всім зайдам зась!

Іван Франко.

— 24 —
СІЧОВА ПІСНЯ

Ой зацвила черемшина, з неї цвіт приулав,
Гей-ей! Гей! З неї цвіт приулав!

Машерують козаченьки, бо такий приказ вдав,
Гей-ей! Гей! Бо такий приказ вдав.

Подиви ся, моя мамо, тай у ту квартиру,
Гей-ей! Гей! і т. д.

Спускає ся „Січ“ преславна з гори на долину,
А мій милий, чорнобривий, в-сам-перед ступає,
І ясною булавою на всі боки махає,

За ним славне товариство, як той мак, як той мак,
Ніженьками вибиває в оден такт, в оден такт!

Межи ними пан хорунжий, хорунжий той цвіт,
За нев підуть козаченьки аж за море на край-світ.

А преславний осавула чогось бров наспував,
І козацкі свої вуса аж за вуха закрутив.

Ой, ти славний осавуло, не сумуй, не сумуй!
А із нами козаками погаршою, погаршою!

Ой, ти славний осавуло, не вдавай ся в тугу,
Вийде слава козацкая з Великого Лугу!

Лиш ставаймо милі братя, в оден ряд, в оден ряд,
І наперед поступаймо, ані кроку назад!

Переймім ся, милі братя, братским духом новим,
І за наше право стіймо з огнем в груді сьвятим.

А пропадуть вороженьки, мов туман, мов туман,
І хлоп руский в своїй землі стане паном стане пан.

І зас'яє нова зоря на весь край, на весь край,
І від Тиси до Кубаня стане рай, стане рай!

Клим Обух.

— 25 —
Гей, на горі там жінці жнуть.

Гей, на горі там жінці жнуть; (2 рази)
А по-під горою, по-під зеленою, козаки йдуть.

По-переду Дорошенко; (2 рази)
Веде своє військо, веде запорозке хорошенко.

По-середині пан хорунжий; (2 рази)
Під ним кониченько, під ним воробінький грає дужий.

А по-заду Сагайдачний; (2 рази)
Що проміняв жінку на тютюн та люльку, необачний.

Гей, верни ся Сагайдачний; (2 рази)
Возьми свою жінку, віддай тютюн люльку, необачний

Мені з жінков не возить ся; (2 рази)
А тютюн і люлька козаку в дорозі знадобить ся.

Гей, хто в лісі осави ся; (2 рази)
Та викрепеш огню, закуримо люльку, не жури ся.

Марш Січовий*)

Хорунжий Віра Лебедова.
Написала Віра Лебедова.

У Січі! у Січі! гуртуймось, брати,
Най слава козацка возстане,
Най клич нащ побудить дрімучі хати,
Взиває зривати кайдани з нас!

Боролись завзято, колись до діди,
Кістками степи укривали,
В кітлах розжарених палились они,
На палях у Турка конали.

*) Можна співати до вправ.

До бою! до бою! зве поклик і нас,
 Та не на рушниці, шаблюки,
 Инакша днесь збруя, инакший бо час,
 В нас збруя просьвіти і злуки.

Доволі сварились колись-то діди,
 Пора нам єднати ся нині,
 Лиш в лучности сильні добудуть сини
 І волі і щастя Вкраїні.

Гей хлопці, молодці! як мур всі тверді,
 Погляньте на стяг наш там на горі:
 „Усі за одного, оден за усі!“
 Сієє на нашім прапорі.

Доволі ходили в ярмах вже діди,
 Доволі згинати й нам спину,
 Лиш сьмілим завзятем поставлять сини
 Вільну, самостійну Україну!
 (З „Громадского Голосу“ ч. 2 з 1904 р.)

Січова пісня.

Написав **КЛИМ ОБУХ** і **ОС. ДОВГАНЮК**.

На улиці сурма грає (2 р.)
 Гей! То Січ в похід виступає. (2 р.)

Пусти мене, моя мати, (2 р.)
 Гей! та за Січев вандрувати, (2 р.)

Буду тобі день орати,
 День орати, день косити,
 Гей! три дні ціпом молотити. (2 р.)

Літа орел небесами (2 р.)
 Гей! та над нами козаками! (2 р.)

Гей! ти орле ти соколе, (2 р.)
 Гей! поведи нас в чисте поле. (2 р.)

За Русь нашу Україну (2 р.)
 Гей! мем боротись до загину. (2 р.)

Буйний вітер повіває (2 р.)
 Гей! там „Січ“ вправи відбуває. (2 р.)

А гаката подуріла (2 р.)
 Гей! як червоні ленти вздріла, (2 р.)

Ми ся, братя, не лякаймо (2 р.)
 Гей! в товариство ся єднаймо. (2 р.)

В товаристві тая сила (2 р.)
 Гей! що гакату ме дусила (2 р.)

Не будем їх виганяти (2 р.)
 Гей! самі будуть утїкати. (2 р.)

Руські хлопці радикали (2 р.)
 Гей! „Січ“ козацьку заснували. (2 р.)

В кождім селі на Підгірю (2 р.)
 Гей! Наша слава ходить в пірю. (2 р.)

Кождий хлопець, як та перла (2 р.)
 Гей! та сьпіває „Ше не вмерла“. (2 р.)

Січовий поклик.

(На ноту „Мир Вам Братя“ Сьпіває ся до вправ)

Не миритись, милі Братя,
 А боротись нині нам,
 Бо шаліє кат завзятий,
 Смерть голосить Русинам.

Гей! у бій ставаймо разом
 Грудь при груди до ряду!
 Кров жите не жаль віддати
 За нарід і вітчину.

Гей, у „Січи“ товариство!

Кличе сурма кошова

Най воскресне Запорожців

Давна слава та Грімка.

Разом, Братя, під прапор наш,

Най нас клич его веде

Тільки сьмілї пут не знають,

Тільки сьмілїх воля ждевіт

Віра Лебедова.

Марш „Січовиків“

(Посвята П. Січовому святови, що відбуло ся 28 червня 1903 р.)

Поводи, до маршу тїхнївнїя хї медуд нн

Музична партитура маршу „Січовиків“ з нотами та ліричними текстами українською мовою.

СІЧОВИЙ ПОКЛИК

Гей та вставаймо рускїх люде!

З сну віков будім ся

Лїпше зїтхнесї нам, гїрше не буде!

На людий другїх чинїм ся

Встаньте старї, встаньте і діти,

Встань, хто вкраїнську кров має!

Год в дрімотї й нинї сидїти,

Як нас весь сьвіт висьміває!..

Гей, вже полудне сонце аж просить,

В полумях вся Русь сьвятая,

Працю мужицьку штер розносить,

Іскрами силе й метас!

Музична партитура першого куплету пісні з нотами та ліричними текстами українською мовою.

Гей, та ратуймо власную долю,

Маймо хоч дрібку сумлїня,

Щоб не конали в студени й болю

Рїднї нам поколїня.

Музична партитура другого куплету пісні з нотами та ліричними текстами українською мовою.

Можна огонь ще братя вгасити,

Лиш всі гуртуймось у „Січи“,

Хліба не будем тоді просити

І сьміло всім глянем у вічі

Шкода значная, ход не така ще

Щоб нам єї не відобити депт нм А

Будучність наша, важивем морашерн

Тра лиш хотїти й робити

Гей, розбудїть ся в рядї ставаймо,

Хай з нас не брагне николїшї

„Січи“ усюди та закладаймо

Боронї добра свого

Ш нїз вєтнєлюдпо онєв жу ошн

дєпєт і нїя зтнєлї жєт

єшомєрє Р йндрєкєд ж-нмуШ

мєндє Рєрїн ұтєтїє нєн

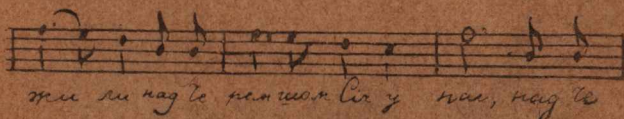
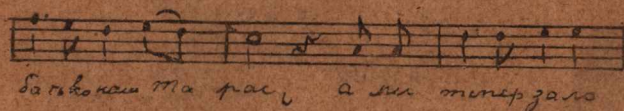
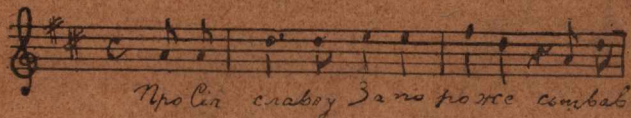
єлнтєрєдєтї мєрєх нм Ш

мєнтєрє і водєвєрєлєн іє

ПІСНЯ

на założене першої „Січи“ в Завалю над Черемошом.
(5. мая 1900 р.)

(Сьпіваеть ся на ноту „Козак пана не знав з віка“.)

Про Січ славу, Запороже
Сьпівав батько наш Тарас,
А ми тепер заложили
Над Черемшем „Січ“ у нас.

Хоч упала Січ дніпрова
и веселять ся вороги,
То ми тепер над Черемшем
Кіш козацкий завели.

Нехай знають вороженьки,
Що козацкий дух не вмер,
Що як давно процвітав він,
Так цвие він і тепер.

Шуми-ж, бистрий Черемоше,
Неси вістку нічу й днем,
Що ми хочем поборотись
Із неправдов і вогнем.

І ти шуми, синий Пруте,
Нехай знають братя всі,
Що ми поміч найти можем
Лиш в козацкому коші.

Тож єднаймось, милі братя,
Заведім жите нове,
Нехай росте і кріпшає
Товариство січове.

А що батькам не удалось
Ми довершим залобки,
Впаде ворог коли грянуть
Радикали козаки.

Клим Обух.

Січові сигнали.

1) Марш (гити) 2) Ставай в ряд!

3) Похід! 4) Походом похід!

5) Спочине! 6) Атакує-стий!

7) Не право гледи! 8) Не ліво гледи!

9) Січавна в риза!

10) Застави Січавку! 11) Збір!

12) Розхід!

Марш до трубки

Наша славна Україно!

Наша славна Україно, Прабатьківська земле мила,
 Ми за Тебе без упину боротись, кілько сили,
 Дорога Твоя нам слава, В серцю нашім Ти єдина,
 Мила там, де степ широкий, Мила там, де верховина,
 Ми на галі де степи широкі, там де полеки на

Наша славна Україно,
 Прабатьківська земле мила,
 Ми за Тебе без упину
 Мем боротись кілько сили.

Дорога Твоя нам слава,
 В серцю нашім Ти єдина,
 Мила там, де степ широкий,
 Мила там, де верховина.

Наша славна Україно,
 В нас для Тебе серце бєть ся,
 Повитаєш долі днину,
 Свобода Тобі всьміхнеть ся.

Як ту землю не любити,
 Таж за нею серце гине,
 Ах, для неї тільки жити,
 Для вільної України!

Хоть козацтво у могилі,
 Ми для Тебе ще живемо,
 Ворог вбить Тебе не в силі,
 Проч гонить его будемо.

Ми Тобі здобудем долю,
 Краю рідний, укоханий,
 І прогонимо неволю
 І розломимо кайдани!

Сильвестер Яричевський.

Гей гук, мати, гук.

Гей гук, мати, гук,
 Де козаки пють,
 І веселая та доріженька,
 Куди вони йдуть.

Кудиж вони йдуть,
 Тамбори гудуть;
 Поперед себе тай вороженьків
 Облавою пруть.

Зібрались вони
 Під рясні дуби;
 Та й чекають пана отамана
 На раду к собі.

Отаман іде,
 Як голуб гуде:
 Та під білою та березою
 Головку кладе.

„Отамане наш!
 Не дбаєш за нас;
 Бо, бач, наше славне товариство
 Як розгардіяш?“

— Не бійтесь, брати,
 Ставайте в ряди,
 Та підемо разом добиватись
 Собі свободи.

Собі і усій
 Вкраїні сьвятій!
 Гей-же „Січе“, славне товариство,
 У преславний бій!

„Січ” в поході.

Написала Віра Лебедова. — Музика Дениса Січинського.

Сурма грає, в ряд ставай!
Червоніє ленти цвіт,
Позір молод хлопче май!
В право! в ліво! Січ в похід!

Машерують, піснь лунає,
Підймає в жилах кров,
В такт оден всім серце грає,
Спільна думка морщить бров.

Вють ся наче довгий змій,
Курень в похід! крок держи!
Мов герої йдуть на бій
Та не крови, не з людьми.

Як ударить дзвін в тривогу,
Як затліє стріха хат,
Линуть хлопці на підмогу,
Чи там ворог чи там брат.

Наче в танець Січовик
У огнисту скаче піч,
Бо до жару з діда звик,
Бо страху не знає „Січ“.

А за труд свій за посьвяту
Лаврів слави не беруть,
Бо найкращу дасть їм плату
Власне серце, власна груди.

Співанка людей праці і науки.

Написав Александер К-а.

Шалїйте, шалїйте, скажені кати!
Годуйте шпїонів, будуйте тюрми:
До бою сто тисяч поборників стане,
Пірвем, пірвем, пірвем ті кайдани!

За правду, за волю ми станемо враз,
Ланци ні багнети не пострах для нас,
Бо вольного духа не скути в кайдани,
Біда, біда, біда вам, тирани!
Робітники духа! робітникам всім
Ми руки подаймо, на бій їх ведім,
Бо спільна усіх нас злучила недоля:
І труд, і піт, і кров, — кнут, неволя!
За правду, за волю і т. д.

Від краю до краю не громи гудуть,
Робітників полки злучені ідуть,
І поклик рокоче: вставайте народи,
Прийшла пора, пора, — день свободи!
За правду, за волю і т. д.

Підвалини сьвіта валять ся старі,
Поблїдли нероби, дрожать опирі,
Бо зоря свободи вже сходить яскрава!
Для всіх, для всіх, для всіх рівні права:
За правду, за волю і т. д.

І вольні народи, як добрі брати
Полинуть до сонця, до щастя мети,
Розкуєсь, двигне ся і наша родина; —
Одна, сильна вільна Україна! . . .
За правду, за волю і т. д.

УВАГА: Сю пісню уложив автор спершу на велике студентське віче, що відбуло ся в днях 8. і 9. марта 1889. р. в ратушевій салі у Львові в ціли запротестованя назадницьким зарядженням тодішнього міністра просьвіти бар. Гавча. Єї відсьпівано о год. 11. в ночі з 8. на 9. марта перед намісництвом. Намісником був тоді бр. Казимір Бадені. В р. 1890 подав автор сій пісні таку форми, в якій її печатаємо.

Інтерпеляция посла Е. Брайтера і тов. до Є. Е. пана
дра Кербера, яко управителя Міністерства Судівництва.
Прокуратория державна в Коломиї сконфіскувала слі-
дуючий вірш Народного календаря:

Хлопська пісня.

Ой там орав мужик край дороги,
В него воли сиві крутороги.
Крутороги сиві поганяє,
І такую собі піснь співає:

Гей! Ти мужичіє, Братя милі!
Що маєм робити сеї хвилі?
Розбив Москаль нашу „Січ“ єдину,
Узяв у неволю Україну.

Та є такі драби межи нами,
Що хотять робить нас Москалями!
Гей ви москвофіли ви кацапи,
Гей ви проклятуці рубльохапи!

Таж то чути всіми вже сьвітами,
Що москаль бе нарід нагайками,
Нашу рідну мову зневажає,
Тай ще нас хахлами називає.

Тай ви, народовці, під'упали,
Щосьте з кацапами разом стали.
Хоть ви патріоти на папері,
Та що ви робили в „новій ері“?

Ляхи вам у очи зазирали,
А ви наші віча розбивали!
Бо вам із народа та вигода,
Щоби дерти шкіру із народа.

А ви, лазуїтські Василіяни,
Ідть до Африки між поганів.
А нам вас до хрину тут потреба,
Ми і без вас трафимо до неба!

Ой вже давно тії часи втекли,
Як ви людей живцем в огни пекли;
Миж не дурні вівці в чистім полію,
Щоб ви в римську вели нас неволю.

Тож як стануть разом людські діти,
Будете тікати аж сопіти. —
Ой та задудніло в синих горах,
Що пани шахрують при виборах.

Та не дадуть ради навіть графи,
Як ми вхопим хлопські параграфи.
Та заплачуть ревно панські діти,
Як ми зачнем страйки заводити.

Та і хруням стане в очах темно,
Як ми на них бойкот покладемо.
Най же дροжить зволоч сяка-така,
Бо ми внуки Гонти й Залізняка.

Нехай враже серце страх стискає,
Бо в нас козацька ирочья грає,
Най по цілім світі ідуть вісти,
Що ми радикали — соціялісти!

Клим Обух.

Позаяк після нашого погляду та конфіската є безза-
садна, тому запитуємо В. Е.,
В який спосіб хоче В. Е. сю конфікату усправедливити?
Протокол засідання Ради державн. з дня 17. марта 1904.

Марсельеза.

(Гимн з часів великої французкої революції 1789—1804 р.)

Вперед, вперед сини родини! Славутний день вже наступив, Супроти нашої країни Злий ворог прапор розпустив. (2 р.) Чи вам не чуть, які по селах Усюди стони роздались? На наших кривних невеселих Ворожі спіси піднялись.

Вперед, вперед сини родини!
 Славутний день вже наступив,
 Супроти нашої країни
 Злий ворог прапор розпустив. (2 р.)
 Чи вам не чуть, які по селах
 Усюди стони роздались?
 На наших кривних невеселих
 Ворожі спіси піднялись.

До збруї, громадо!
 Ставаймо в ряди,
 Щоб вражою кров'ю
 Залить борозди.

Чого шука отся ватага
 Рабів обурених на вас?
 Кого ляка єї зневага?
 На кого пута ті? На нас! (2 р.)
 На нас, бездольні громадяни,
 Хотять той сором нанести,
 Щоб кинуть знов на нас кайдани
 Та під неволю підвести!

До збруї, громадо! і т. д.

Ні, трепотіть ви, людоїди.
 І ви, ганебні зрадники!
 Ось, ось час помсти наш надійде,
 На вас знайдуть ся местники (2 р.)
 Підіймуть ся і стар і молод,
 Не забракне юнаків, —
 Навіють вам на серце голод
 І потрошать вам всі кістки.

До збруї, громадо! і т. д.

О ти, сьвятая любов родини,
 Ти нашу помсту уміни!
 Ти волю нашої країни,
 Єї ти честь відборони! (2 р.)
 Під нашим прапором побіда
 Хай з'явить ся на поклик твій,
 Потім на нас на вічні літа
 Свободи духом ти повій!

До збруї, громадо! і т. д.

ПІСНЯ

коломийських студентів-вандрівників з 1885 р.

Раз-два-раз-два вперед хлопці,
Ми вандрівники!
Ідем через ліси-гори,
Гей-би козаки!
Нас не мучать труди,
Радість нас кріпить,
Де лиш глянем всюди
Піснь життя звенить!

Раз-два! раз-два! Вільним кроком,
Дуже не спішим,
Розглядаймось на всі боки,
В села повернім!
Там живе наш нарід,
Рідні Гуцули,
Довідаймось брата,
Що роблять вони!

З верха на верх і в долину
Звернім до колиб,
Довідаймось, чом в тих горах

Раз два! раз два! вперед хлопці,
Ми вандрівники!
Ідем через ліси-гори,
Гей-би козаки!
Нас не мучать труди,
Радість нас кріпить,
Де лиш глянем всюди
Піснь життя звенить!

Раз два! раз два! Вільним кроком,
Дуже не спішим,
Розглядаймось на всі боки,
В села повернім!
Там живе наш нарід,
Рідні Гуцули,
Довідаймось брата,
Що роблять вони!

З верха на верх і в долину
Звернім до колиб,
Довідаймось, чом в тих горах

Схне Гуцул, як гриб!
Даймо йому раду,
Щоб збудивсь зі сну,
Щоб лучивсь в громаду
І гнав з гір біду.

Шумять води, гучать струї,
Садять з скал мов грім,
Ідем, несем гнів, месть в серцю
Гнобителям всім!
Русе — Україно,
Слїз не проливай,
Ми за тебе згинем,
Засвітає рай!

Іван Плешкан
з Тулови коло Снятина.

Хор січсвої ватаги.

(На арію „Шумі Маріца“.)

Горе приспало рідну хатину —
Неволя тисне руску родину —
Марш! Марш! козаки всі враз —
Раз, два, три! вже бо слушний час!

Край посмутнів наш, села завмерли —
А вороженьки духа нам сперли . . .
Марш! марш! . . .

Чи слїз гірських плисти муть ріки,
Чи вже пропали всі ми на віки?
Марш! марш! . . .

Гейже до праці: бурян полоти,
Горе-неволю нам побороти!
Марш! марш! . . .

Серцем боротись, ділом ділати,
На все прогнати ворога з хати:

Марш! марш! . . .

І запалити сьвітло просьвіти,
Братною душою теплом огріти . . .

Марш! марш! . . .

І укріпити єдності діло,
Стати всім разом, як одно тіло . . .

Марш! марш! . . .

А як здобудем нову хатину —
Тривай здорова, руска родино! . . .

Марш! марш! . . .

Рідна Україно, тривай здорова:
Наша задача уже готова!

Марш! марш! . . .

Сильвестер Яричевський.

Марш кошового.

Гей, ти батьку, кошовий,
Гей, в тебе голос громовий,
Та загреми, загуди,
Та на вправи нас веди.

Вийшов батько на гору
Тай опер ся о скалу,
Важку думу задумав,
Вірла оком поглядав

На широкий неба звід,
Як сягає руський рід.
Гей ви хлопці, легіні,
Товариші січові!

Куди з вами вандрувать,
Щоб спромогчи супостат?
Чи на моря край сьвіти,
Чи в чужії наймити?

Чи у дома лихо прать,
В нужді братів ратувать?
Гляньте, братця соколи,
Сюди й туди навкруги!

З наших горів красоти
Лишили ся лиш хребти,
А на долах з буйних піль
Не збирають лиш кукіль.

А що видруть з тучів гри,
Тото нищать пожари,
То громові, то від бур,
Від всіляких секатур.

Гей ви хлопці, цьвіт, краса,
Сило й славо ти наша,
Гей до Січи разом в ряд,
Гасіть пожар курних хат!

Най не нищить все до пня
Огонь, злидні, крамола.
Осаули, четарі,
І всі разом рядові,

Бордо й сьміло без страху
По драбині, по даху!
Вперед в дим і в жар іскор,
Добро других наш прапор.

Гей ви хлопці, козаки,
Кожний книжку до руки
І мотайте все на ум,
Темноту возьміть на глум.

І друг друга полюбіть,
Пізнавайте ясний сьвіт, —
То Січ мати зацвите
І всім добро принесе.

Павло Думка

радикальний посол до Союму краєвого.

Січовий марш.

Наша Січ нам — рідна мати,
А убогий край — наш батько,
Ми придбать їм волі хочем
І осьвіти й сил багацько...

Наш народ братерство любить,
Вбогим він за оборонця,
Сповнен віри він сьвятої
В царство правди, царство сонця!

Христя Алчевська.

3. серпня 1908. р. Найгайм.

Січова пісня.

(Співаєть ся на ноту „Ходім затю за лісок“
з „Сватаня на Гончарівці.“)

Ходім, братя, всі у „Січ“,
сердаки знімемо з пліч,
там веселі парібочки,

постаємо у рядочки,
там без трунків, бійки й злости
вимуштуем хлопські кости,
що віками гнулись
в рабському ярмі.

В „Січи“ самі козаки,
самі чесні юнаки;
там справдешні патріоти,
долю чорну хтять збороти,
хлопське лихо гнать сьвітами
і руками і ногами
і здобудуть Україні
мир, гаразд і рай.

В „Січи“ славне право є,
там не їсть ся, ані пє,
там не бють ся п'ястуками
дармоїди з п'яками,
там науку лиш вважають, —
за розпусту проганяють,
брідять ся там зради,
фальшу, темноти.

В „Січи“, брате, крім наук,
є й забави, жартів гук;
там, хоч шнапсом не заллєш ся,
все здорово посьмієш ся,
поговориш, пожартуєш,
втоми, скуки не учуєш
і веселість в серцю
все будеш носить.

Хто до „Січи“ вступить раз,
то на вічний уже час:
чи малий, чи бородатий,

там бадьорний і завзятий;
там давні небори труси —
стались славні в цілій Русі,
„Січ“ бо чародічний
має на всьо лік.

Гей-же, брате, всьо лиши,
„Січи“ душу запиши,
кинь до чорта гірке з перцем,
їй віддай ся щирим серцем;
як охоти трошка масш,
сам зміниш ся й не пізнаєш,
бо січовикови
в „Січи“ тільки рай.

Хтож не в „Січи“, той не вжарт,
торби січки є не варт,
тратить всюди, куда вступить,
ворог з него шкіру злупить,
той ні ради, ні розради —
в крайну нужду певно впаде,
де бо солідарність —
сила там й жите.

Тож не слухай брате, тих,
що лиш кривда йде від них;
в „Січ“ вступаєте всі скоренько
і дорослі і маленькі,
щоб Вкраїну, рідну мати,
у нещастю ратувати,
як колись козацтво
славне на весь сьвіт.

Осип Шпунтко.

Коли Україна борбу розпочала.

Коли Україна борбу розпочала
За свої права, за свободу,
То в народі зраду кацапня кнувала,
Ширила в народі незгоду.
О честь вам, кацапські лайдаки,
За ваші роздори шкідливі;
За зраду сухої діждетесь гиялки,
Рублі не допоможуть цареві.

Наш народ не згине, побідити мусить
І сам ме рядить в своій хаті,
Всю гніль він кацапську здавить і придусить.
У бій, Українці завзяті,
А всіх Ефіяльтів в додатку
За підлість, за зраду, за хулу
Їх власні діти пішлють на Камчатку,
Щоби і сліду з них не було!

Чом? чом? чом?

Чом? чом? чом? Земле моя,
Так люба ти мені,
Чом, чом, чом, земле моя,
Чарує так мене краса твоя?

Чим? чим? чим? манить мене
Пташні твоєї сьпів, душистий цьвіт лісів,
Чим, чим, чим, манить мене
Водиця струй твоїх, що тут пливе?

Тим, тим, тим, дівчино знай,
 Бо тут ти перше сьвіт уздріла в яри літ,
 Тим, тим, тим, дівчино знай,
 Бо води ті, ліси, твій рідний край?

Тут, тут, тут, діди твої
 Пролили кров свою за честь і свободу
 Тут, тут, тут, усі твої
 Найблизші серденьку і дорогі!

Віра Лебедова.

Поставали козаченьки.

(На ноту „Засвістали козаченьки.“)

Поставали козаченьки
 Довгими рядами,
 Загremіли сурми, труби
 На бій з ворогами.

А як ішли козаченьки
 До славного бою,
 Зашуміли всі прапори
 Їм над головою!

А як в бій йшли волі слави
 Славно добувати,
 Присягали краще згинуть,
 А стяг не віддати!

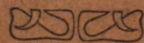
Присягали за Україну
 Житє положити,
 І кайдани ворожії
 З матери здоймити!

Січова шумка.

Товариші, товаришки, шож Вам написати?
 Про Січ славу хиба дещо буду Вам сьпівати.
 Хто до Січи записаний, лекше му жиє ся,
 Бо до него січовичка кожда засьміє ся.
 Прийде'д нему, привитає, та ще й приголубить,
 А хрунь з боку аж казить ся: „ото Січ ся любить“.
 „І я у Січ запишу ся — най се кождий знає,
 Може й мене січовичка яка покохає“.
 Бо що козак давно робив, й тепер не забуде,
 Бере ленту через плечі, та йде межі люди.
 Козак vsюди засьпівас, часом потанцює,
 А хоть хруні мліють з злости — він того не чує.
 Тому, милі товаришки, на се придивіть ся,
 Та чимскорше йдіть до Січи, у члени впишіть ся.
 Запишіть ся всі до Січи, не тратьте надію,
 Прийде козак у старости в найблишу неділю.
 А старости для дівчини, як для kota сало,
 Кожда-би ся записала, коби ся так стало.
 Через того, козаченьки, на се памятайте,
 З старостами хруньську хату кожду оминайте

Василь Урдейчук з Вербіжа нижного.

ВІРА ЛЕБЕДОВА.

В Січ ставай!

(На ноту „Як засядем, братя, коло чари“).

- 1 В кого стане сили і охоти,
В кого чесним жаром серце бє,
До борби за волю, до роботи
В Січ новітну з нами хай стає.
У здоровім тілі дух могутний птах,
Підійме високо волі стяг.
- 2 А хто рабски спину вниз хилє,
Хто ворожій силі йде під лад,
Для такого місця в нас немає;
Трус і зрадник підлий нам не брат.
Наше товариство не згинає пліч,
Вольна була й буде славна Січ!
- 3 Сильні тілом, завзятуші духом
Викуємо племя молоде,
Що не впаде під катів обухом
І на службу зраді не піде.
Розібе кайдани, відворожить тьму,
Верне Україні свободу!

Січова пісня.

(На ноту „Не сам я ся оженив“).

Гей же братя, товариші, тримаймо ся разом,
Не пускаймо нашу кривду вороженькам плазом!
Гей! Гей! як же славно жити в „Січи“ козаком,
У ленті ходити, звать ся юнаком.

Нехай вони із лютости затискають зуби,
Дітька з'їдять, заким нашої дочекають згуби.

Гей! Гей! і т. д.

Лямполизи, свічкогаси на нас уїдають,
Завидують Січам слави, тай нас проклинають

Гей! Гей! і т. д.

А ми, братя, не біймо ся, бо нас є вже сила,
Вісім соток кріпких Січий від батька Кирила!

Гей! Гей! і т. д.

Ой, зза гори вітер віє, березов колише, —
Не дали нам хруні ради, не дасть і Хомишин.

Гей! Гей! і т. д.

Ой, на горі дуби, дуби, на долі ліщина —
А хтож більшу славу має, як наша дружина?

Гей! Гей! і т. д.

Ой, дружино Січовая, яка в Тобі сила,
Що Ти усіх вороженьків страхом переймила!

Гей! Гей! і т. д.

Гей, хто Січи вірно служить, в того є відвага.
Хтож бо в світі відважнійший, як наша ватага?

Гей! Гей! і т. д.

Тримайтеж ся, хлопці, гостро, а ви, дівки, з пишна,
Котра дівка в Січи була та і за між вийшла.

Гей! Гей! і т. д.

Котра дівка в Січи служить, відбуває вправи,
То дістане чоловіка козацької слави.

Гей! Гей! і т. д.

Іван Харук-Галайда
з Тулови п. снятинського.

З г а д к а.

Де Дніпро наш котить хвилі, рве стрімкі пороги,
Там країна все зелена, славний край розлогий :
Там козацтво виростало, слави, волі добувало,
Україна, Україна, славний край козачий !

Там де Чорне море грає, Бог, Дністер хвилюють,
Де шляхами, де степами чумаки вандрують,
Там за нарід і за славу, йшов козак на рать керваву,
Україна, Україна, славний край козачий !

І не стало Запорожа, вже нема гетманів,
Над степами України чути звук кайданів,
І мов сонця цвітка в поли, воскресення жде і волі
Україна, Україна, славний край козачий !

Та не тра нам нарікати, ні дармо сидіти,
В нові Січи гуртуймо ся ; України діти.
Січи знищать всю неволю, в Січах найде красшу долю
Україна, Україна, славний край козачий !

(Перші 3 строфи написав В. Масляк).

Нумо братя, поки час.

(Січова піснь на ноту : „Дай нам Боже добрий час!“)

Нумо, братя, поки час
Закладаймо Січ у нас !
Щоб і з нашого села
Всяка нужда утекла !
Щоб з села, щоб з села
Всяка нужда утекла !

Бо найкрасша нині річ
Закладати всюди Січ,
Перед нею має страх
Хитрий звів і гордий птах.
Ах, ах, ах, має страх
Хитрий звів і гордий птах !

Січ нам силу тіла дасть,
В своїй хаті свою власть,
На погибель ворогам,
А на славу Русинам !
Ой нам, нам ! Ой нам, нам !
Невмиручим Русинам !

Січ хоронить від огню
Руску хату і сімю,
І рознесе сьвітла луч
Від Карпат аж поза Збруч.
Сьвітла луч, сьвітла луч
Від Карпат аж поза Збруч !

Січ розжене темноту,
Запануєм там і ту,
Як лиш єдність злучить нас,
То настане волі час.
Бо вже час ! Бо вже час,
Щоб настала воля в нас !

В нас є сила, лише спить,
Натерпілись ми досить :
Пробудім ю з сего сну,
А поборем всю біду !
Ой ду, ду ! Ой ду, ду !
А поборем всю біду !

Най нас згорне всіх любов
Під Січову хоругов!
З нею підем і в огонь
В темну нічку, в білий день!
Гень, гень, ген! І в огонь!
В темну нічку, в білий день!

Любомір Селяньский.

Яблонів 14 9 1903.

ВЕРХОВИНА.

(Николая Устияновича — коломийки — К. Обуха).

Верховино, світку ти наш!
Гей, як у тебе так мило!
Як ігри від пливе тут час,
Свобідно, шумно, весело.

Пане брате товаришу, ой пара з нас пара!
Як пристанемо до Січи, буде панам вара!

З верха на верх, а з бору в бір
З легкою в серцю думкою,
В чересі кріс, в руках топір,
Буяє легінь тобою.

Тече вода з під города попри нашу хату,
Підем завтра, пане брате, на січове сьвято.

Ей, що ми там Поділя край!
Нам полонина Поділі,
А бори — степ, ялиця — май,
А звіря голос — весіле!

Ой, дівчино, дівчинонько, не запишною губи,
Як вберу січову ленту, то мене полюбиш.

Не вабить нас баришів лєсть,
Коби лиш порох та цївка,
У Бога сьвіт, у люлий честь,
Та овець турма, сопівка.

Пане брате осавуло, постав нас до звіту,
Піде слава козацькая по цілому сьвіту.

Та коби пирс хребет із від
І медвідь шибнув лісами,
Завіяв юг, заграв Бєскид,
Черемош гукнув скалами.

Ой, ти батьку отамане, піднеси булаву,
Щоби стали козаченьки у одну лаву.

То ми то час, то ми то піснь,
Молодче, ну же в розвори!
Овечці спілав з кучерей пліснь
І далі, далі на гори!

Ой затруби, сурмаченьку, в сурму голосненько,
Най зрадуєсь засмучене козацьке серденько.

Літом цілим, би ніч, би день,
Хлопці гуляють там наші;
Свобідна там вода, огонь,
Довольно ліса і паші.

Ой, димно ся в Чорногорі, ой димно ся, димно,
Як пристанем до козаків, не буде нам стидно.

Там пан не клав ланцухом меж,
Ворог не станув стопою:
Буйная там землі одеж,
Плекана пісней росою.

Ой, у лісі гриби, гриби, у лузі підпеньки,
Якіж у вас, Січовички, личка румянькі.

Там то бренить трембіти звук,
 Щобече любо сопівка;
 А як звіря завис гук,
 В челюсти плюне му цівка.

Ой, ти жвава Січовичко, такась ми миленька,
 Як у літі на нивонці вода студененька.

Як у літі на нивонці води ся напити,
 Так з тобою постояти тай поговорити. —

Січова пісня.

(На ноту: „Щастя нам Боже“).

1. Гей, козаче, встати час,
 глянь, весь сьвіт давно встає!
 чом же бракнуть має нас?
 покажімо, хто ми є!

На Вкраїні засвітає,
 лиш подаймо собі руки —
 „Січ“ велику силу має,
 зникнуть хлопські горя й муки.

2. Гей, міщани, гей, хлопи,
 чом розбрились ви в розтіч?
 чом, гей струхлії снопи,
 гниєте всі день і ніч?

Доста, братя, в нужді гнити,
 брать заплату нагаями,
 час житем вже власним жити
 і зірвати з шахраями.

3. Що болить нас, що пече,
 знаєм братя, з хлопських віч;
 сон дрімота не втече,
 перш усього: книжка й „Січ“.

Тож всі, братя, до одного
 у мужицьку „Січ“ вступаймо,
 від старого до малого —
 України бить не даймо.

4. Хоч з „високих“ ген „кругів“
 йде на „Січи“ кепска вість —
 то ми сьміймось з ворогів,
 бо нас в купці враг не з'їсть.

„Січ“ на тих лиш ворогує,
 що осьвіту проч кидають,
 „Січ“ таких лиш бойкотує,
 що мужицтво обкрадають.

5. Гей, хто Русин, ще й мужик,
 кинь дрімоту власну в піч,
 за зубами скрий язик,
 тай гайда у славу „Січ“.

В „Січи“ щастє, радість маєм,
 в „Січи“ воля й добра міна,
 тут весело заспіваєм:
 „Ще не вмерла Україна!“

Гриць Щипавка.

ДУМКА.

(Співаєть ся на ноту „Розвивай ся ти, високий дубе“).

Сумно мені жити в світі,
Бо волі не маю —
От тепер я про Україну,
Про Матір згадаю.

Що вна також у неволи,
У тяженькій плаче . . .
Коли-ж уже пробудить ся
Те серце козаچه?

Коли стане у нас славне,
Нове Запороже?
Коли мати вороженьків
Усіх переможе?

Бо той ворог єї грозить,
Як вихор по лісі,
Рад-би єї доконати,
Як ластівку в сгрісі.

А то, братя, не ластівку,
Не муху здушити —
Маєм розум, маєм волю,
Тра ся боронити.

Бо Україна, рідна мати,
Невинна сумує,
За свободов, як голубка,
Гуде та воркує.

Сумно гуде — голос чути
По усій Україні:
„Чи ви спите? Пробудіть ся,
„Сини мої рідні!

„Чи забули рідну Матір,
„Як за вас боролась,
„Чи забули, як я давно
„На ножах кололась,
„Як я кровю червонілась,
„Як вогнем палала?
„Доле тяжка — десь козаків
„Завзятих приспала:

„Десь приспала? Де подів ся
„Козак роз'ярений?
„Чого тепер рід козацький
„Такий опущений?“

Не вмієте, братя, жити
По козацьки в світі,
Не дарував козак свого,
Хотьби й смерть зострітив.

Повій, вітре, повій, дужий,
Та втвори могили,
Збуди гетьманів відважних,
Що край боронили.

Збуди наші хлопські серця
З просоня твердого,
І навій в них козацького
Завзятя премного.

Ой повіяв тихий вітер
Збудив Запороже,
Збудила ся й та Січ славна,
Що братів споможе.

Покаже ся наша слава,
Що Русь не конає,
Що хлоп темний пробудив ся
І волі шукає.

А ми, братя, не дивім ся,
 Що кричать падлюки,
 Що раді-би нашу Матір
 Знова взять на муки.

Не лишаймо брата свого,
 Щоб жив у неволи,
 Всюди „Січи“ закладаймо,
 А поборем горе!

Михайло Кузич

Січовик з Березова нижного.

Похоронний марш.*)

Ви жертвою в бою нерівнім лягли
 З любови до свого народу,
 Ви все віддали, що за його змогли,
 І щастя і честь і свободу.

Нераз ви конали в вязницях брудних,
 Свій суд беззаконний над вами
 Катюги судді вирікали, і ви
 На смерть волочили кайдани.

А деспот гуляє на учті гучній,
 Неспокій вином заливає,
 А грізні слова на двірцевій стіні
 Огніста рука розставляє:

— Надійде ось час, і повстане народ
 У силі могутній — свободі.
 Розкине усе, що гнітило його
 І скаже напастникам — годі!...

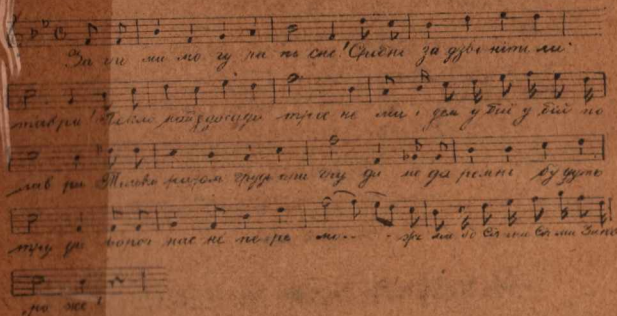
За вами борців свіжий полк уже йде
 На смерть і погибель готовий!...
 Прощайте же, братці, ви чесно пройшли
 Велику дорогу любови..

Павло Розвій-Поле.

*) З сим співом прозаять в Росії революціонери
 свого товарища на вічний спочинок.

Січ іде!

Загреми, могутча пісне!
 Срібні задзвоніть літаври!
 Пекло най з досади трісне!
 Ми ідем у бій, по лазри!
 Тільки разом грудь при груди,
 Недаремні будуть груди,
 Ворог нас не переможе,
 Ми бо Січ, ми Запороже!

Як широка Україна —
 Червоніла кров степами,
 В ній бродили по коліна —
 В ній лягли батьки з синами.
 Та зродились сили нові,
 Що до бою все готові,
 Ворог нас не переможе,
 Ми нова Січ — Запороже!

Малиновий стяг над нами
 Шепче кату-супостату:
 Добрим ми братам — братами,
 А лихим дамо заплату!
 Не дозволимо на силу
 Укладать себе в могилу,
 І ніхто нас не зможе,
 Невмируче Запороже!

Сильвестер Яричевський.

Український марш.

(На ноту „Гей, не дивуйте, добрії люде“).

Гей ізгадайте, братя — Вкраїнці,
Чим ми на світі бували,
Як волю людську, край наш коханий
Всі ми гуртом ратували!

Гей ізгадайте, знову вставайте:
Рідний народ у неволі:
Будем боротись і працювати,
Щоб нам добути ся долі!

Крови не хочем ми проливати,
Будем, як братя, робити,
Щоб Україні знову придбати
Волі святої й освіти.

Воля, освіта, рівність, братерство
Збудять ізнов Україну, —
Будем за цес, братя, стояти,
Будем стоять до загину!

Нас не злякають муки — кайдани:
Правда є дужча за муки, —
Даймо-ж на працю для України
Серце і розум і руки!

B.

НБ ПНУС

805895